

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118011652
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118011652.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.05.2022, v trestnej veci obžalovaného O. K. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/72/2018 zo dňa 25.10.2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaný O. K., nar. XX.X.XXXX v T., trvale bytom P. XXXX/X, T.,

je v i n n ý , ž e

- dňa 05.04.2018 v čase o 12.52 hod. v Prešove na ul. Arm. gen. Svobodu č. XX, v podzemnej časti parkoviska obchodného centra Eperia, doposiaľ nezisteným predmetom rozbil zadnú sklenenú výplň piatych dverí osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, e. č.: J ktoré bolo zaparkované na parkovacom mieste č. 177 a z batožinového priestoru vozidla odcudzil brašnu svetlohnedej farby, v ktorej sa nachádzal fotoaparát zn. CANON EOS 750D spolu s objektívom zn. CANON 18-55mm IS STM a ďalším prídavným objektívom zn. TAMRON AF 70-300 mm F/4-5.6 Di pre Canon, čím vlastníčkovi vozidla, spoločnosti J. B. D., s r. o., so sídlom T. 8, J. - O., spôsobil škodu poškodením v sume 517,58 € a majiteľovi brašne s fotoaparátom a objektívmi, E. V., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil škodu krádežou vecí v sume 608,90 €, pričom obvinený sa krádeže dopustil, hoci mu bol za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/95/2016 zo dňa 27.03.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/26/2017 zo dňa 31.05.2017, právoplatným dňa 31.05.2017, uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

t e d a

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, pričom tento čin spáchal vlámaním a hoci bol za takýto čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

č í m s p á c h a l

- prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o m u u k l a d á

Podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku obžalovaný j e p o v i n n ý uhradiť poškodenému E. V., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom G., B. D. XX, škodu vo výške 450,- (štyristo päťdesiat) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku o d k a z u j e poškodeného E. V., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom G., B. D. XX, so svojim zvyškom na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného O. K., nar. XX.X.XXXX, za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zákona účinného v čase vyhlásenia rozsudku s poukazom na ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 05.04.2018 v čase o 12.52 hod. v Prešove na ul. Arm. Gen. Svobodu č. XX, v podzemnej časti parkoviska obchodného centra Eperia, doposiaľ nezisteným predmetom rozbil zadnú sklenenú výplň piatich dverí osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, e. č.: J ktoré bolo zaparkované na parkovacom mieste č. 177 a z batožinového priestoru vozidla odcudzil brašnu svetlohnedej farby, v ktorej sa nachádzal fotoaparát zn. CANON EOS 750D spolu s objektívom zn. CANON 18-55mm IS STM a ďalším prídavným objektívom zn. TAMRON AF 70-300 mm F/4-5.6 Di pre Canon, čím vlastníčkovi vozidla, spoločnosti J. B. D., s r. o., so sídlom T. 8, J. - O., spôsobil škodu poškodením v sume 517,58 € a majiteľovi brašne s fotoaparátom a objektívmi, E. V., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil škodu krádežou vecí v sume 608,90 €, pričom obvinený sa krádeže dopustil, hoci mu za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/95/2016 zo dňa 27.03.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/26/17, právoplatným dňa 31.05.2017, bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Za to mu súd prvého stupňa uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, pri prevahe priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona oproti žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenému E. V., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom G., B. D. XX, škodu vo výške 450,- (štyristo päťdesiat) Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal poškodeného E. V., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom G., B. D. XX, so svojim zvyškom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku zahlásil na hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok, priamo do zápisnice odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré neskôr sám, ako aj prostredníctvom obhajcu, písomne odôvodnil. V odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu predovšetkým poukázal na nesprávne hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, keď citoval ustanovenia Trestného poriadku o zistení skutkového stavu, dokazovaní a hodnotení dôkazov a odôvodnení rozsudku, pričom odôvodnenie považoval za nedostatočné a nepreskúmateľné, ktoré nemá parametre, ako to vyžaduje zákon. Svoje rozhodnutie oprel súd len o úvahy a domnienky, len o možnosť a pravdepodobnosť, čo je v rozpore s tým, že vina musí byť nepochybná na základe reálnych dôkazov. Bolo v konaní preukázané, čo tvrdil od počiatku, že svedkovia G. a J. vypovedali krivo a klamali, čo nakoniec uznal aj okresný súd, nesprávne sú však jeho ďalšie úvahy, ktoré použil pre uznanie

vinu. Najmä je potrebné poukázať na 2 problematické oblasti, a to prítomnosť, resp. neprítomnosť obžalovaného na mieste činu a straty odcudzenej brašne.

Čo sa týka prvej okolnosti, on nikdy nepopieral, že sa nachádzal v podzemnej garáži, že tam prišiel na svojom aute a že nahliadal do auta poškodeného. Od počiatku tvrdil, že sa stretol s dílerkou M. na žiadosť svojej manželky. V záverečnej reči popísal konflikt s P. N., ktorý však medzitým zomrel a preto navrhol predvolať svedka J., ktorý túto skutočnosť potvrdil. S jeho tvrdeniami sa súd vôbec nevysporiadal. Poškodený prišiel do garáže o 9.00h a obžalovaný až o 3 hodiny neskôr, nikto nevie, čo sa medzitým dialo, pretože aj napriek žiadosti obžalovaného, polícia nezabezpečila záznam z tohto obdobia. Čo sa týka odcudzenej brašne, tam okresný súd pristúpil k domnienkam, že sa vo vozidle nenašla napríklad preto, že k vozidlu mohla počas toho, ako stálo pred východom z parkoviska, kde záznam nezaznamenal celé vozidlo, pristúpiť tretia osoba, ktorá úvaha je nepodložená a treba preukázať takúto verziu vykonaným dokazovaním, ktoré však žiadnu tretiu osobu nezaznamenalo. Brašna bola relatívne veľká, 30x20x20cm, nebolo možné ju len tak niekde pohodiť. Záverom navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okrem toho, samotný obžalovaný odôvodnil svoje odvolanie viacerými podaniami. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že nariadená previerka výpovedí na mieste činu svedkov G. a J. preukázala, že nemali také výhľadové pomery, ako uvádzali a že nemohli vidieť, ako on vykrádal auto poškodeného. Aj keď súd prvého stupňa konštatuje, že tieto výpovede nebral do úvahy, treba uviesť, že celé vyšetrovanie od začatia trestného stíhania bolo vyvolané práve ich klamlivými výpoveďami, pričom klamali ešte aj pod prísahou pred súdom. Ďalej poukázal na to, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s jeho obhajobou a vôbec nebral do úvahy skutočnosti uvedené v jeho záverečnej reči, kde presne popísal, čo robil v priestoroch OC Eperia v predmetný deň. Navyše, nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by jeho obhajobu vyvrátil. Aj keď sa u neho predmet krádeže nenašiel, súd oprel jeho vinu o ničím nepreukázané tvrdenie, že iná osoba mohla tieto veci v čase, keď jeho vozidlo zastavilo mimo dosahu kamier, vziať. Táto verzia nemá žiadny základ vo vykonanom dokazovaní, nikto ju nikdy nespomínal. Prvostupňový súd ďalej uvádza mylne, že bol rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 31.5.2017 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Nikdy však týmto súdom odsúdený nebol. Ďalej namieta záver súdu prvého stupňa, ktorý zo záverov znaleckých posudkov C.. T. a C.. G. vyvodil záver, že sa muselo jednať o osobu zhodnú s ním, keďže zistili viacero zhodných znakov. Tu ale ani on nepopiera, že bol na mieste činu v podzemnej garáži a presne popísal, čo tam robil, na čo však súd vôbec nereagoval. Súd len laxne uviedol, že vykonané dôkazy neponúkajú inú verziu deja, pričom on sám popísal svoju verziu, ktorá je vierohodná a navyše, nebolo preukázané, čo sa dialo v čase medzi 9.00h a 12.00h, teda 3 hodiny, odkedy prišiel poškodený až do jeho príchodu, pričom opakovane žiadal OČTK a súd, aby zabezpečili záznam aj z tohto časového obdobia. Ak súd nereagoval na jeho verziu, porušil jeho právo na obhajobu. Súd si napriek tomu, že nevzal do úvahy výpovede policajtov, prisvojil ich slová, že v momente rozbitia skla je na obrazovom zázname tá istá osoba. Znalec Y. bol vyšetrovateľom navádzaný na odpovede, avšak na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa domnieva, že podľa zmeny lúča svetla mohlo dôjsť vtedy k poškodeniu skla a predmet v jeho rukách na 2D zázname nevie identifikovať, teda, ak by súd vzal do úvahy jeho verziu v rámci jeho obhajoby, mohol by posúdiť, či k zmene lúča mohlo dôjsť pri zatienení otvoru v už rozbitom skle a v jeho rukách je uterák.

Opätovne poukázal na ničím nepodloženú úvahu okresného súdu o tretej osobe, ktorá mohla vziať brašnu z jeho auta, pričom táto verzia nevyplývala zo žiadneho dôkazu počas celého konania. Totiž, súd mohol na vyšetrovacom pokuse simulovať presne polohu auta a iných subjektov v čase, keď auto stálo a pri posunutí na kamerovom zázname po viacnásobnom priblížení by bolo popod auto vidieť, či nejaká osoba je pri aute, jej nohy resp. tiene nôh. Na toto mal súd pribrať znalca, ak chcel operovať s touto skutočnosťou a nebral do úvahy výpovede policajtov, ktorí tvrdili, že žiadna osoba sa na parkovisku nenachádzala a takéto tvrdenie nedáva zmysel, pretože ak by videli inú osobu, určite by to spomenuli, keďže nepredpokladá, že mu chceli pomôcť, keď na druhej strane svedčili proti nemu. Aj keď sponchybuje časť výpovede J., že ho videl celý čas a videl, ako vykráda auto, v časti, kde tvrdí, že ho mal celý čas pod stálym dohľadom a inú osobu tam nevidel, túto výpoveď nenamieta. Ide o služobne skúseného policajta s dobrými pozorovacími schopnosťami.

Ďalej uviedol, že Okresný súd Prešov uviedol pre potvrdenie správnosti záveru o jeho vine aj to, že bol za obdobné skutky viackrát v minulosti odsúdený, k tomu len podotkol, že bol považovaný za špecialistu na

vykrádanie vozidiel bez poškodenia a teraz bolo vozidlo poškodeného poškodené, teda je to v rozpore s jeho modus operandi. Tiež už uznesenie o vznesení obvinenia bolo v rozpore so skutkovým stavom zisteným pri ohliadke, keď ohliadka trvala niekoľko hodín, najprv poškodený uviedol, že nič nezmizlo a až po polhodinu sa vrátil s tým, že mu bola odcudzená brašna s fotoaparátom za cca 600 eur, avšak vyšetrovateľ vznesol nepreskúmateľné uznesenie s neurčitými informáciami. Ďalej žiadal celý záznam od 9.00h, čo prokurátor mal sľúbiť vyžiadať a dodnes nie je jasné, prečo sa to neurobilo a kto záznamy zostrihal. Pri jeho žiadosti o prepustenie z väzby žiadal previerku výpovedí G. a J. a z toho dôvodu bola jeho žiadosť zamietnutá, že sa musí vykonať previerka, ale prevzala vec iná prokurátorka a už z toho nič nebolo a spis bol uzavretý. Musel sa tiež brániť voči nepresným a fabulovaným výpovediam policajtov a reagovať na ne. Navrhoval ďalej v prípravnom konaní vykonanie mnohých dôkazov, ktoré mu vyšetrovateľ zamietol. Musel tiež nosiť náramok aj po pôvodnom oslobodení, pričom bol šikanovaný policajtom J..

Ďalej doplnil odvolanie ďalšími podaniami, v ktorých okrem už uvedených skutočností doplnil odvolacie námietky v tom smere, že predložil fotografiu, z ktorej malo byť zrejmé, že presvitá lúč svetla cez rozbité sklo už v čase jeho príchodu, čo bolo potrebné preskúmať aj znalecky, pričom znalec Y. od počiatku odpovedal len na jednostranné otázky, ktoré už predurčovali to, že to musel byť on, kto sklo rozbil. Ďalej ešte uvádzal, v reakcii na obsah uznesenia krajského súdu zo dňa 17.9.2020, že okresný súd sa vôbec pri vyšetrovaní pokuse nezaoberal okolnosťou uvedenou v uznesení krajského súdu, že jeho vozidlo zastavilo na istý čas čiastočne mimo kamery. Svedkovia G. a J. túto okolnosť vôbec neuvádzali, radšej klamali, že plynule ihneď vyšiel z parkoviska, avšak keďže nebral prvostupňový súd ich výpovede do úvahy, pričom táto otázka už bola preberaná na HP, uspokojil sa s úvahou bez dokazovania, že tam bola tretia osoba, ktorá mala vziať odcudzený predmet z auta. Obaja potvrdili, že bol v aute, keď ho zbadali, sám a aj sám na parkovisku a zrazu nemal byť sám podľa súdu. Počas tej minúty, keď stál, telefonoval a keby kradol, určite by ho spacificovali a nečakali by, kým odíde. Pôvodne bola načrtnutá verzia, že tašku vzala jeho manželka, ktorá prišla v čase, keď bolo zadržané auto, teraz je tu nová verzia súdu. Opätovne navrhol doplnenie znaleckého dokazovania ohľadom rozbitého skla na aute poškodeného a nôh, resp. tieňa ďalšej osoby pri zastavení auta na minútu. Ani znalecké dokazovanie ho neusvedčuje, nikto nepotvrdil, či rozbil sklo a čo vlastne vybral z auta, resp. čo má v rukách, aký predmet, neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by ho usvedčil, jediné, čo bolo preukázané a čo sám nepopiera je, že bol na mieste činu.

Navrhol, aby krajský súd opätovne zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, aby sa vysporiadal s jeho obhajobou a doplnil dokazovanie v naznačenom smere.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, avšak z iných dôvodov, ako namietal obžalovaný a to z dôvodu nepresností v jeho výrokoch, konkrétne v skutkovej vete, pričom na objasnenie nejasností v skutkových zisteniach bolo potrebné vykonať, resp. zopakovať niektoré dôkazy na verejnom zasadnutí a nanovo rozhodnúť na podklade takto zisteného skutkového stavu.

Úvodom je potrebné uviesť, že v posudzovanej trestnej veci bolo pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v relatívne širokom rozsahu, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, špecifikované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak odvolací súd v prevažnej miere odkazuje, avšak, vzhľadom na zistené nezrovnalosti medzi skutkovým stavom vyjadreným vo výroku napadnutého rozsudku, v jeho skutkovej vete a vykonaným dokazovaním, krajský súd považoval za potrebné dokazovanie na verejnom zasadnutí v súlade s ust. § 326 ods. 5 Tr. por. doplniť, resp. zopakovať poukázaním na niektoré konkrétne skutočnosti z neho vyplývajúce a to v rozsahu a spôsobom ďalej konkretizovaným a následne pri zachovaní totožnosti skutku a jeho právnej kvalifikácie, skutok upraviť tak, aby tento v plnej miere zodpovedal vykonanému dokazovaniu. Zároveň krajský súd doplnil dokazovanie aj vo vzťahu ku komplexnému posúdeniu konania obžalovaného, ako aj k hodnoteniu jeho

osoby, trestnej minulosti a k ďalším skutočnostiam, ktoré mali význam pre rozhodovanie o vine, ako aj vo vzťahu k ukladaniu trestu.

V nadväznosti na to potom krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku doplnil resp. čiastočne zopakoval dokazovanie a to v súlade s § 269 Tr. por. oboznámením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/26/2017 zo dňa 31.05.2017 z č. l. 316-334, z ktorého vyplýva, že týmto rozsudkom bol v celom rozsahu zrušený rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/95/2016 zo dňa 27.03.2017 a obžalovaný bol uznaný vinným z trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ďalej oboznámením odpisu z registra trestov z č. l. 869-874, lustrácie GP SR z č. l. 875-890, CESDAP z č. l. 891-894, uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 4Pp/77/2017 zo dňa 18.10.2017, ktorým bol podmienene prepustený z výkonu trestu uloženého rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/26/2017 zo dňa 31.05.2017 a rovnakej sp. zn. zo dňa 26.11.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tos/2/201 zo dňa 25.02.2021, ktorým bolo rozhodnuté, že sa v skúšobnej dobe podmienene prepustenia neosvedčil a zvyšok trestu vykoná.

Po takomto doplnení dokazovania krajský súd ustálil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výroku tohto rozsudku tým, že pozmenil skutkovú vetu oproti obžalobe, ako aj oproti výroku napadnutého rozsudku, aby priebeh skutkového deja zodpovedal dokazovaniu vykonanému pred súdom prvého stupňa, ako aj doplnenému, resp. zopakovanému dokazovaniu pred odvolacím súdom na verejnom zasadnutí.

Krajský súd tiež považuje v úvode za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa už raz meritórne v tejto veci rozhodol a to rozsudkom sp. zn. 41T/72/2018 zo dňa 11.03.2020, ktorým obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd však uznesením sp. zn. 7To/6/2020 zo dňa 17.09.2020 na podklade tento rozsudok zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po vrátení veci mal súd prvého stupňa doplniť dokazovanie v tom smere, že mal nariadiť znalecké dokazovanie ustanovením znalca z odboru kriminalistická antropológia za účelom presnejšej identifikácie osoby na snímkach z kamerového záznamu a jej stotožnenia s osobou obžalovaného, aby sa znalec vyjadril predovšetkým k tomu, či je možné o osobe na snímkach z kamerového záznamu bez pochybností na základe antropologického skúmania povedať, že ide o osobu obžalovaného alebo či sa osoba na snímkach aj napriek tomuto odbornému skúmaniu nedá jednoznačne stotožniť s osobou obžalovaného, čo by mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie o vine. V rámci doplnenia dokazovania bolo uložené súdu prvého stupňa tiež vykonať vyšetrovací pokus, resp. previerku výpovedí na mieste činu v spojení s aspoň približnou rekonštrukciou podoby miesta činu aj s prítomnosťou vozidiel na parkovisku v čase spáchania skutku, aj v súčasnosti so znalcom a to simuláciou podmienok, ktoré boli na mieste činu v čase spáchania skutku, čo navrhovala aj obhajoba a k potrebe prípadného vykonania vyšetrovacieho pokusu sa kladne vyjadril aj znalec C.. T.. Účelom vyšetrovacieho pokusu malo byť predovšetkým preverenie jednotlivých výpovedí svedkov, predovšetkým zasahujúcich policajtov a konfrontácia ich výpovedí s výsledkami pokusu, či a do akej miery mohli z miesta, na ktorom sa nachádzali, vnímať skutkový dej a činnosť obžalovaného, eventuálne ďalších osôb skúmaním tzv. výhľadových pomerov. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na pokus obhajcu obžalovaného, ktorý sa snažil spochybniť výpoveď svedkov J. a G., pričom vyšetrovacím pokusom by sa mohli tieto nezrovnalosti odstrániť a objasniť. Rovnako v nadväznosti na uvedené poukázal na skutočnosti vyplývajúce z kamerového záznamu z podzemného parkoviska, predovšetkým na časový úsek, kedy auto obžalovaného na dobu približne jednej minúty zastavilo v podzemnom parkovisku, keď jeho časť je mimo záberu a teda nie je možné zistiť, z akého dôvodu zastavilo a čo presne sa po zastavení odohrávalo, pričom túto skutočnosť svedkovia vo svojej výpovedi neuvádzali, aj keď sa v tom čase podľa vlastných slov mali na mieste činu nachádzať a obžalovaného sledovať a práve táto okolnosť mohla byť podstatná vo vzťahu k zodpovedaniu otázky, prečo sa pri prehliadke vozidla nenašiel odcudzený predmet krádeže. Po takto doplnenom dokazovaní mal prvostupňový súd dôkazy opätovne vyhodnotiť, vziať do úvahy všetky skutočnosti a okolnosti dôležité pre rozhodnutie a vo veci rozhodnúť s dôrazom na to, či takto doplnené dôkazy bez dôvodných pochybností preukazujú vinu obžalovaného alebo naopak, či aj napriek doplneniu dokazovania vo vyššie naznačenom smere, predovšetkým s dôrazom na znalecké dokazovanie znalca z odboru antropológia, tu budú aj naďalej dôvodné pochybnosti, či skutok spáchal obžalovaný a teda, že je nutné ho spod obžaloby oslobodiť. Doplnenie dokazovania v naznačenom

smere považoval krajský súd v tomto konkrétnom prípade, s poukazom na doposiaľ vykonané dôkazy a vyššie uvedené nezrovnalosti z nich prameniace, za nevyhnutné k tomu, aby bolo rozhodnutie o vine urobené na základe úplne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Takto vykonaným dokazovaním vrátane dokazovania doplneného súdom prvého stupňa v zmysle pokynov krajského súdu prezentovaných v zrušujúcom uznesení zo dňa 17.9.2020 bolo podľa názoru krajského súdu v konečnom dôsledku nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, po jeho úprave krajským súdom sa stal, má znaky žalovaného trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný O. K.. Krajský súd mal vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa, ako aj na verejnom zasadnutí v rámci odvolacieho konania za preukázané, že obžalovaný v predmetný deň sa v inkriminovanom čase nepochybne nachádzal na mieste činu, čo nepopiera ani samotný obžalovaný. Rovnako bolo nepochybne preukázané, že vozidlo poškodeného bolo poškodené tak, že malo rozbité zadné sklo. Z výpovede poškodeného vyplynulo, že mu bola odcudzená brašna, v ktorej mal byť fotoaparát v hodnote 600,- eur, ako uviedol poškodený. Spornou skutočnosťou, ktorú obžalovaný počas celého konania namietal, bolo práve to, že on mal rozbiť zadné sklo na poškodeného aute a cez neho odcudziť brašnu, v ktorej bol poškodeným popísaný fotoaparát.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní využijúc svoje právo vypovedať odmietol. V prípravnom konaní sa bránil tým, že síce priznal, že na mieste činu bol a predmetný deň vstúpil do podzemnej garáže, avšak bol tam úplne z iného dôvodu, keď sa mal stretnúť s pani z M. a pozeral len po čiernom vozidle, nakoľko táto mala prísť na čiernom Audi. Okuliarmi si porezal čelo a spustila sa mu krv, preto je možné, že sa pozrel do skla niektorého z vozidiel, aby sa uvidel a následne si sadol do svojho auta a krv si utrel. Potom po vystúpení zbadal popraskané sklo na vozidle poškodeného a po spustení alarmu odišiel na svojom aute so svojou hnedou taškou, na asi minútu zastavil a telefonoval a následne po opustení podzemného parkoviska už bol zastavený policajtmí. Svedok B. G. vo svojej výpovedi uvádzal, že toho dňa vykonával s kolegom J. dňa 05.04.2018 operatívnu službu, kde v čase 12,45 hod. spozorovali v podzemnom parkovisku OC Eperia muža cca 40 rokov silnejšej postavy, ktorý sa prechádzal okolo zaparkovaných aut, kde po chvíli rozbil neznámym predmetom zadné okno na Škode Octavia a vytiahol neznámu vec, pričom však toto on nevidel a má to od kolegu J., ktorý to videl, on len počul rozbitie skla, volal J., ktorý mu cez telefón povedal, že on to aj videl. Boli od seba asi 50 metrov a komunikovali cez telefón, aby po sebe nekričali. Obžalovaného však videli počas celého času jeho pohybu v podzemnom parkovisku. Následne obžalovaný odišiel a bola následne kontaktovaná hliadka PMJ, aby ho zastavila. Na otázku vyšetrovateľa to popravil, že bola PMJ volaná ešte pred skutkom, z dôvodu, že videli pri Eperii podozrivé vozidlo, o ktorého majiteľovi vedia zo svojej činnosti. J. stál za preskleným výklenkom, 50 m od neho, on za stĺpmi, auto nechali vonku a v garáži boli pešo. Na hlavnom pojednávaní vypovedal v zásade podobne, uviedol však už jednoznačne, že hliadku PMJ si zarezervovali pre prípad potreby ešte pred incidentom, obžalovaného pozná z praxe. Potom, ako mu kolega oznámil, že došlo ku krádeži, kontaktovali PMJ, aby zastavila vozidlo a on nešiel skontrolovať auto poškodeného, išiel tam až potom, keď Volvo obžalovaného bolo zastavené. V čase rozbitia skla stál kdesi za 3. až 4. stĺpom, nevedel na fotke ukázať presne, kde. S odstupom času si nepamätal celý priebeh, on sa s obžalovaným nebavil ani nevykonával prehliadky. Svedok I. J. uvádzal v prípravnom konaní v zhode so svedkom G., ako a prečo prišli na miesto činu, okrem jednej skutočnosti ohľadom privolania hliadky PMJ, keď on tvrdil, že privolali PMJ ešte pred skutkom, keďže vedeli, že ide o podozrivú osobu, G. najprv uvádzal, že po skutku. On skutok videl cez presklenú výplň výklenku, že osoba páchatel'a rozbila neznámym predmetom sklo na Octavii, sklo sa rozsypalo a vytiahla tašku, nastúpila do svojho vozidla a plynule odišla z parkoviska na aute. Na hlavnom pojednávaní vypovedal obdobne s tým, že hliadku PMJ privolali pre istotu, keď obžalovaný na svojom aute vošiel do podzemnej garáže. On ale nebol priamym svedkom privolania hliadky PMJ, keďže ju privolal G., ktorý bol od neho asi 50 metrov. Oproti výpovedi v PK teraz uviedol presne, že predmet, ktorý obžalovaný vytiahol tmavú tašku s popruhmi a klipsňou, on celý čas až do zastavenia Volva mal K. pod zorným uhlom a videl všetko, najprv vyšli za obžalovaným a keď bol zadržaný PMJ, tak sa vrátili dole k autu poškodeného. Poškodený až neskôr uviedol, že mu chýba aj taška s foťákom, on s ho na to nepýtal, keďže vedel, že obžalovaný niečo vybral. Obžalovaného K. poznal z predošlej činnosti. On bol na mieste činu do 16,30, bol v podzemnej garáži a keď odchádzal, videl, že auto obžalovaného ešte stále stojí vonku., všimol si aj manželku K., ale nevedel, čo tam robila. Obhajca spochybňoval jeho zorné možnosti (čl. 430), avšak on trval na tom, že všetko videl a že stál inak.

Svedok I. D., zasahujúci policajt z PMJ vypovedal, že v uvedený deň dostali pokyn, bez udania konkrétneho dôvodu, aby sa dostavili na parkovisko pred OC Eperia, že bude treba zastaviť nejaké auto,

bolo to cca o 12,30 hod. Následne im hliadka telefonovala, že vozidlo šlo do podzemných garáží a keď bude vychádzať, majú ho zastaviť. Neskôr sa aj stretli osobne, kde hliadka OKP išla pešo do garáže a oni čakali vonku a boli s nimi v kontakte. čakali asi 15 minút a tak ich hliadka asi o 13,00 hod. kontaktovala, že majú vozidlo Volvo zastaviť, zastavili ho smerom na Kaufland. Videl pod sedadlom na mieste spolujazdca hneď po zastavení nejakú koženú brašnu, ktorá bola zatvorená. Potom K. kázali uzamknúť vozidlo, vykonal to, tak čakali asi 30-40 minút na hliadku OKP, potom ďalej čakali na vyšetrovateľa asi 3 hodiny. K. telefonoval s manželkou, ktorá prišla, párkrát odbehla po jedlo a vodu, ale do auta nikto nevstúpil a bolo celý čas uzamknuté, oni mali obžalovaného pod dohľadom aj auto. Potom o 17,30 hod. prišiel vyšetrovateľ na prehliadku vozidla, ale taška tam už nebola. On si potom všimol, že zadné dvere boli nedovreté. Rovnako príslušník zasahujúcej PMJ, svedok G. D. vypovedal v podstate zhodne ako svedok D. s tým, že On povedal hliadke OKP, že sa vpredu nachádzajú 2 hnedé tašky, jedna pod sedadlom a jedna na sedadle, dostali hneď pokyn, aby auto uzamkli a aby sa z neho nič nevyberalo ani do neho nekladalo. Potom prišla jeho manželka, s ktorou telefonoval, ktorá viackrát odbehla a neskôr o 17,30 sa vykonal prehliadka vozidla s vyšetrovateľom, kde sa ale taška spod sedadla nenašla, pričom on nevedel presne špecifikovať, ako tá taška vyzerala, len vie, že nejaká tam bola. uviedol, že videl na podlahe pod sedadlom spolujazdca tašku, ktorá bola pootvorená a videl žiarivo oranžové vnútro tašky. Potom prišla jeho manželka, rozprávali sa, asi dvakrát odbehla, oni ich sledovali obďaleč, ale mali ich pod dohľadom, nevideli, aby niečo zmizlo, auto obžalovaného bolo zamknuté. Pri prehliadke taška tam už nebola, ale obžalovaný ju vziať nemohol, bol pri nich a určite on do svojho auta nešiel. Nevidel však, že by niečo vyberala p. K..

Už v zrušujúcom uznesení zo dňa 17.09.2020 odvolací súd konštatoval, že z dokazovania vykonaného pred zrušením a vrátením veci vyplývajú početné rozpory a nezrovnalosti vo výpovediach zasahujúcich príslušníkov policajného zboru, medzi ktorými sú nezrovnalosti navzájom, ale aj v ich jednotlivých výpovediach v rôznych štádiách trestného konania, najmä čo sa týka privolania hliadky PMJ (v prípravnom konaní svedok G. vypovedá inak ako svedok J. o tejto skutočnosti), ako aj toho, ako a odkiaľ vnímali skutkový dej, najmä svedok J. videl, že nejakým predmetom, neskôr „nejak“ rozbil zadné sklo, pričom predmet, ktorým by mohlo byť sklo auta rozbité, sa nenašiel, ako ani samotná odcudzená vec. Navyše, svedok J. v prípravnom konaní vravel o nejakej taške, nejakej veci, pričom na hlavnom pojednávaní ju už presne špecifikoval, že videl, ako hneďú brašnu s popruhom a klipsňami vyťahuje cez rozbité sklo z kufra, čo však takto neuviedol v prípravnom konaní. Okrem toho, odcudzená vec, ani predmet, ktorým malo byť zadné sklo rozbité, sa nenašli. Nezrovnalosti sú aj vo výpovediach príslušníkov PMJ, keď svedok D., ale aj svedok D. zhodne tvrdili, že v aute sa pod sedadlom nachádzala hnedá taška, ktorá sa však pri prehliadke vozidla obžalovaného nenašla, pričom oni, aj keď mali auto a obžalovaného pod dohľadom neustále, nevedeli vysvetliť jej zmiznutie, keď si mysleli, že tašku vzala jeho manželka, avšak to nevideli a nie je na to žiaden dôkaz. Viaceré tvrdenia uviedli až na hlavnom pojednávaní a naopak, v prípravnom konaní uvádzali niečo, čo už na hlavnom pojednávaní neuviedli. Vo veci ale napriek uvedenému zásadným dôkazom zostáva kamerový záznam, z ktorého je spáchanie skutku evidentné a môžeme takmer s istotou uzavrieť, že žalovaný skutok sa stal a páchatelom je práve obžalovaný. Celkovú situáciu teda možno ustáliť predovšetkým z kamerového záznamu, ak stotožníme osobu obžalovaného s osobou pohybujúcou sa v blízkosti vozidiel obžalovaného a poškodeného, zachytenou na zázname, nie je to však jediný dôkaz.

Obžalovaného totiž zo spáchania skutku usvedčujú aj ďalšie v konaní produkované dôkazy, ktoré spolu tvoria ucelenú reťaz, na základe ktorej je možné dospieť bez dôvodných pochybností k záveru o jeho vine. Ako je to vyššie konštatované, základným dôkazom je už spomínaný kamerový záznam z miesta činu, ktorý bol súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní prehratý podľa § 270 ods. 2 Tr. poriadku (č. l. 488), ktorý je doplnený predovšetkým z hľadiska stotožnenia osoby na zázname znaleckým dokazovaním znalcov C.. T. z odvetvia súdneho lekárstva, C.. G. z odvetvia kriminalistickej antropológie a W.. Y. z odvetvia kriminalistickej informatiky a kriminalistickej fotografie. Nemožno ale opomenúť podporne ani ďalšie dôkazy, ako už spomínané výpovede zasahujúcich policajtov J. a G., v ktorých napriek viacerým sporným tvrdeniam uviedli, že hliadku PMJ si zarezervovali pre prípad potreby ešte pred incidentom, keďže obžalovaného poznajú (svedok G.) z praxe a vyhodnotili ho ako podozrivú osobu, obžalovaného videli počas celého času jeho pohybu v podzemnom parkovisku. G. dodal, že po tom, ako mu kolega oznámil, že došlo ku krádeži, kontaktovali PMJ, aby zastavila vozidlo a on nešiel skontrolovať auto poškodeného, išiel tam až neskôr, keď Volvo obžalovaného bolo zastavené. V čase rozbitia skla stál kdesi za 3. až 4. stĺpom, nevedel na fotke ukázať presne, kde. Svedok, J. tiež vo výpovediach tvrdil, že skutok videl cez presklenú výplň výklenku, že osoba páchatela rozbila neznámym

predmetom sklo na Octavii, sklo sa rozsypalo a vytiahla tašku, nastúpila do svojho vozidla a plynule odišla z parkoviska na aute a na hlavnom pojednávaní upresnil, že predmet, ktorý obžalovaný vytiahol, bola tmavá taška s popruhmi a klipsňou. On celý čas až do zastavenia Volva mal K. pod zorným uhlom a videl všetko, najprv vyšli za obžalovaným a keď bol zadržaný PMJ, tak sa vrátili dole k autu poškodeného. Poškodený až neskôr uviedol, že mu chýba aj taška s fotoaparátom, on sa ho na to nepýtal, keďže vedel, že obžalovaný niečo vybral. Táto časť jeho výpovede týkajúca sa jeho výhľadu na kompletne celý priebeh skutku však bola spochybnená previerkami na mieste činu, rovnako ako bolo spochybnené tvrdenie G., že obžalovaného videli počas celého priebehu skutku. Nemožno opomenúť ani výpovede svedkov D. a D., ktoré sú rozobraté neskôr a svedka I. B., príslušníka SBS, ktorý vydával kamerový záznam polícii, z ktorého výpovede vyplýva, že síce neusvedčil obžalovaného ako osobu, ktorá sa motala po parkovisku, avšak uviedol, že videl celý priebeh skutku, čo sa dialo a že síce nevedel, či to bola osoba obžalovaného, ale že stále išlo o tú istú osobu, čo sa pohybovala na parkovisku a poškodila auto poškodeného, keď vytlačila zadné sklo, motala sa po parkovisku, po vytlačení skla osoba niečo vybrala, sadla do auta a odišla.

Kamerový záznam, ktorý keď bol prehratý súvisle a zachytáva v dostatočnej miere skutkový dej (nielen jednotlivé statické snímky), však svedčí o tom, že podozrivá osoba, kde v diaľke sa javí ako osoba v tmavej bunde a zblízka, vrátane auta, keď už vychádza z parkoviska, kde je jasné, že to je obžalovaný v pásikatej žltočiernej mikine, je tá istá osoba, len z diaľky pásiky na oblečení splývajú, čo je možné zistiť aj bežným vizuálnym prehratím kamerového záznamu. Tento záver je možno vyvodiť pri detailnom prezretí kamerového záznamu v celosti. Táto osoba vyberá nejaký predmet cez zadné sklo, rozbité, na aute poškodeného a potom dáva predmet do vozidla Volvo, patriaceho obžalovanému.

Z tohto dôvodu aj krajský súd prikázal okresnému súdu doplniť dokazovanie jednak vyšetrovacím pokusom na mieste činu simulovaním polohy policajtov, obžalovaného a vozidiel za účelom posúdenia, čo mohli vidieť zo svojich pozícií, v spojení s kamerovým záznamom a tiež ďalším znaleckým dokazovaním znalcom z odboru kriminalistickej antropológie, ktorého predmet činnosti je vyslovene zameraný okrem iného na skúmanie totožnosti osôb na snímkach z kamier, by sa mohlo týmto dokazovaním vyjasniť, či to bola naozaj osoba obžalovaného, ktorá odcudzila z vozidla poškodeného predmetnú vec a týmto by sa aj verifikovali výpovede svedkov G. a J., ktoré sú z hľadiska usvedčenia obžalovaného podstatným dôkazom.

C.. T., ktorý je znalcom z odvetvia súdneho lekárstva, na jednej strane v znaleckom posudku na základe niektorých znakov obžalovaného stotožniť dokázal, avšak na hlavnom pojednávaní uviedol, že toto stotožnenie nie je stopercentné a nedá sa z jeho pohľadu s určitosťou uviesť, že ide o obžalovaného, pričom je to pravdepodobné z hľadiska niektorých znakov, ktoré popísal pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, že podľa týchto znakov ide o osobu obžalovaného. Rovnako znalec nedokázal nepochybné stotožniť svedkov G. a J. a ich pozície počas spáchania skutku. Tu je však potrebné poznamenať, že C.. T. je znalcom z odvetvia súdneho lekárstva, pričom k predmetu činnosti znalca z tohto odvetvia síce patrí aj, okrem iných mnohých činností, identifikácia neznámych živých a mŕtvych osôb bez ďalšej špecifikácie, avšak preukazovanie totožnosti alebo vylúčenia totožnosti porovnávaných osôb na snímkach patrí do odvetvia kriminalistickej antropológie. Preto by v tejto súvislosti mohol byť za znalca ustanovený skôr znalec z tohto odboru, čo súd prvého stupňa aj urobil po vrátení vecí a aj v ďalších bodoch rešpektoval pokyn krajského súdu.

Dokazovanie bolo doplnené po zrušení o znalecký posudok znalca z odvetvia kriminalistická antropológia, M. G.. Znalkyňa konštatovala, pričom krajský súd má aj z iných trestných vecí skúsenosť, že títo znalci nikdy pri takýchto kamerových záznamoch nezistia zhodu so stopercentnou istotou, že ide určite o posudzovanú osobu, že zaznamenaná osoba je vhodná na vyhodnotenie vybraných znakov na hlave a tvári a popisných znakov na tele a že použitím obvyklej metodológie zistila, že osoba, ktorá je zachytená na obrázkoch č. 1-12 znaleckého posudku, vykazuje typovú zhodu s obžalovaným O. K. (obdobný záver tiež znalec T. vyslovil v bode III. znaleckého posudku na č. I. 556 spisu). Konkrétne podľa znalkyne táto osoba má s obžalovaným zhodné tieto znaky: vlasová krajina, masívnosť tela a držanie tela, sklon ramien a držanie horných končatín, prechod hlava - krk, kontúra chrčtice a sedacej časti tela, pomer hornej a dolnej časti tela, poloha - os dolných končatín, uloženie dolných končatín a postavenie chodidiel. Aj keď znalec Y. v doplnenom posudku neprišiel na žiadne nové skutočnosti, je potrebné opätovne poukázať na jeho záver v pôvodom znaleckom skúmaní, v zmysle ktorého obžalovaný dňa 5.4.2018 o 12.40h vchádza na svojom motorovom vozidle zn. Volvo do priestorov

podzemného parkoviska, pričom o 12.54h tieto priestory opúšťa. Znalec takisto analyzoval jednotlivé sekvencie týchto záznamov, z ktorých vyplýva, že nejaká osoba sa pohybovala medzi týmito časmi v blízkosti vozidla poškodeného, pričom sú zaznamenané okamihy, ktoré majú preukazovať celý skutkový dej, odcudzenia vecí z vozidla poškodeného, určitou osobou.

Aj keď krajský súd nariadil súdu prvého stupňa vykonať vyšetrovací pokus, tu je potrebné súhlasiť so súdom prvého stupňa, že neboli pri ňom zistené žiadne zásadné skutočnosti, avšak len potvrdil, že svedkovia J. a G. nevy povedali presne o skutkovom deji, keďže vzhľadom na výhľadové pomery nemohli zachytiť priamo celý skutkový dej tak, ako vypovedali. Na strane druhej krajský súd nemohol konštatovať absolútnu nepoužiteľnosť výpovedí týchto svedkov. Aj keď je evidentné, že vo výpovediach svedkov sú konštatované nepresnosti a nezrovnalosti, predovšetkým to, že mali výhľadové pomery celý čas dobré, videli obžalovaného počas celého priebehu skutku, na strane druhej aj títo svedkovia z veľkej časti opísali skutkový dej takým spôsobom, ktorý je v zhode s ďalšími vykonanými dôkazmi a aj tieto výpovede je potrebné podporne brať ako dôkazy, ktoré v spojení s ďalšími dôkazmi viny obžalovaného preukazujú a to najmä v tej časti, kde ich výpovede korešpondujú s inými dôkazmi, predovšetkým s kamerovým záznamom a v týchto intenciách ich aj vyhodnocovať. Skutočnosti vyplývajúce z týchto výpovedí boli rozpisované vyššie.

Ak teda skonštatujeme, že na kamerovom zázname sa po príchode auta obžalovaného do podzemného parkoviska, po dobu krátko pred odchodom a pri odchode vozidla obžalovaného z podzemného parkoviska, pri aute obžalovaného a poškodeného pohybuje len jedna a tá istá osoba, ktorú na základe vyššie uvedených dôkazov stotožníme ako osobu obžalovaného, môžeme uzavrieť, že z kamerového záznamu, mimo skôr uvedeného, vyplývajú nasledovné skutočnosti, ktoré podľa názoru krajského súdu obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedčujú a súčasne vyvracajú jeho obranu. Na zázname je zachytené, že v čase 12.39.58h prichádza vozidlo Volvo, evidentne za volantom s obžalovaným (keďže to bolo jeho vozidlo, čo nebolo sporné) na podzemné parkovisko v OC Eperia, kde zastavilo v čase 12.40.18h a z auta vystúpil obžalovaný, ktorý v čase 12.40.43h začal prehliadať auto poškodeného stojace vedľa, konkrétne jeho batožinový priestor a v čase 12.41.18h ho prezerá opakovane a znova v čase 12.41.46h. Následne o 12.42.01h odchádza od auta a o 12.42.25h kráča na časť parkoviska mimo dosahu kamery, kde sa zdržiava až do 12.43.02h, pričom sa v tomto momente javí ako osoba v svetlom oblečení, avšak z hľadiska jeho pohybu pri kontinuálnom sledovaní aj vizuálne ide o tú istú osobu. V čase o 12.43.02h evidentne tá istá osoba s pásikavým oblečením prichádza opäť k autu obžalovaného (teda k svojmu autu), v čase o 12.43.20h odchádza pravdepodobne do nákupného centra, avšak o 12.44.47h sa vracia späť a o 12.44.54h je opäť pri aute, znova pozerá na auto poškodeného, potom je pri svojom aute chvíľku a o niekoľko sekúnd sa znova pohybuje okolo auta poškodeného a prechádza sa, pričom na chvíľku zájde za stĺp a je za ním v čase 12.45.11h do 12.45.43h. Celý čas od svojho návratu z OC, kde bol veľmi krátko (od 12.43.20h do 12.44.47h), sa nevzdialil z parkoviska a z blízkosti svojho auta a auta poškodeného, čo je vidieť aj na tieňoch osoby, čo spochybňuje jeho tvrdenia o nejakom dohodnutom stretnutí v Eperii. V čase o 12.48.23h otvára kufor na svojom vozidle Volvo a vyberá nejaký predmet, kufor potom zatvorí a ide k dverám vodiča svojho auta - tu možno tiež nepochybne uzavrieť, že je to obžalovaný, keďže iná osoba by len ťažko otvárala jeho auto, ku ktorému sa sám hlási - a následne o 12.50.35h opäť po niekoľkýkrát pozerá cez zadné sklo auta poškodeného a následne o niekoľko sekúnd znova a medzitým si zrejme, podľa toho, čo je vidieť voľným okom na zázname, dáva na ruky rukavice. Tu je potrebné zdôrazniť, že vozidlá obžalovaného a poškodeného boli v bezprostrednej blízkosti, ich zadné časti boli vo vzdialenosti odhadom nanajvyš do 2 metrov. V momente 12.52.32h došlo k rozbitiu zadného skla, keď je evidentný opakovaný silový pohyb obžalovaného namierený proti zadnému sklu, ktorý evokuje tlačenie alebo údery, pričom následne je zo záberu vidieť, že sa mu podarí preraziť prekážku, pričom bezprostredne po tomto na aute poškodeného začínajú blikať smerovky, čo signalizuje spustenie alarmu, vniká rukou cez zdané sklo, rýchlo vyťahuje nejaký predmet a v rýchlosti nastupuje do auta Volvo, ktoré bolo neskôr s ním samým za volantom zastavené už na vonkajšom parkovisku a odchádza o 12.52.48h, o 6 sekúnd zastavuje pri vchode do obchodného centra a stojí až do 12.53.26h, kedy sa mierne pohne, potom cúvne trochu naspäť a definitívne z parkoviska odchádza v čase o 12.53.45h. Vzhľadom na uvedený priebeh skutkového deja a konania obžalovaného zachyteného kamerou, podľa názoru krajského súdu nie je zásadným a rozhodujúcim fakt, že sa v konečnom dôsledku ani fyzicky nenašla poškodeným uvádzaná odcudzená brašna.

Celá obhajoba obžalovaného, aj keď je vo svojej podstate na prvý pohľad logická a profesionálna, má podľa názoru krajského súdu za cieľ odvieť pozornosť od základnej dôkaznej línie, na základe ktorej je možné obžalovaného usvedčiť, pričom logicky, obžalovaný cielene vyberá rozporné skutočnosti, ale opomína to, že bol ako osoba stotožnený na kamerovom zázname, keď vyberal z auta predmet cez rozbité zadné sklo, teda nie je zrejmé, prečo by vyberal niečo z auta poškodeného, ak to nebol práve on, kto mu odcudzil brašnu. Na tomto mieste je potrebné sa vysporiadať s odvolacou námietkou, ktorá sa však ťahá celým konaním od počiatku a síce, že sa brašna pri prehliadke vozidla u obžalovaného nenašla. Obžalovaný intenzívne napáda úvahu súdu prvého stupňa, že k autu, ktoré istý čas zastavilo na parkovisku sčasti mimo dosahu kamier, mohla teoreticky pristúpiť iná osoba a vziať odcudzenú brašnu. Je pravdou, že táto skutočnosť je len v rovine úvah, avšak ani súd prvého stupňa netvrdí, že tomu tak nepochybne bolo. Týmto súd dal len jednu z možných alternatív vysvetlenia, prečo sa brašna v aute obžalovaného pri prehliadke nenašla a teda tým chcel súd povedať, že aj keď sa nenašla, obžalovaného to automaticky nezabavuje viny, lebo je tu reálne vysvetlenie, ako mohla priestory auta opustiť, zvlášť za situácie, že skutkový dej vrátane odcudzenia veci je zachytený kamerami. Na tomto mieste krajský súd poukazuje aj na udalosti odohrávajúce sa po zastavení vozidla obžalovaného už po tom, čo toto opustilo podzemné parkovisko a bolo vonku zastavené hliadkou, v čase do prehliadky. V tom čase podľa výpovede svedka D., ale aj D. prišla na miesto aj manželka obžalovaného, ktorá aj niekoľkokrát z miesta odbehla. Svedok D. v tejto súvislosti v prípravnom konaní uvádzal, že povedal hliadke OKP, že sa vpredu nachádzajú 2 hnedé tašky, jedna pod sedadlom a jedna na sedadle, dostali hneď pokyn, aby auto uzamkli a aby sa z neho nič nevyberalo ani do neho nekladalo a na hlavnom pojednávaní dodal, aj po nahliadnutí na fotografie z č. l. 291, že videl na podlahe pod sedadlom spolujazdca tašku, ktorá bola pootvorená a videl žiarivo oranžové vnútro tašky, presne ako na fotke. Svedok D. v tejto súvislosti uvádzal, že videl pod sedadlom na mieste spolujazdca hneď po zastavení nejakú koženú brašnu, ktorá bola zatvorená, pričom na hlavnom pojednávaní dodal, že videl len nejaký predmet pod sedadlom spolujazdca, asi, ale nebol si istý, že to bola nejaká sivohnedá taška. Po kontrole v zmysle zákona K. uzamkol auto, kľúče si nechal a následne bolo auto odomknuté pri ohliadke vyšetrovateľa, v prípravnom konaní k tomu uviedol, že videl, že tam bola štrbina v dverách a že zrejme tašku vzala K., čo však na hlavnom pojednávaní korigoval tak, že štrbinu zbadal až po začatí prehliadky, pred jej začatím si to nevšimol a práve tieto dvere kontroloval, či sú zamknuté. Aj toto je hypotetická verzia, ako v nestráženom okamihu mohlo dôjsť k zmiznutiu odcudzenej tašky z vozidla obžalovaného, teda že zo zle uzamknutého auta tašku nepochybne vzala iná osoba, napr. manželka obžalovaného. Uvedené úvahy majú len reagovať na odvolaciu námietku, ako aj obranu obžalovaného, že ako mohol predmetnú vec ukradnúť, keď sa u neho fyzicky nenašla.

Čo sa týka obrany obžalovaného v tej časti, že podľa svojich slov popísal, čo robil v priestoroch OC Eperia, že tam mal mať stretnutie, k tomu je potrebné uviesť, že vstúpil na parkovisko približne o 12.40h, opustil ho približne o 12.54h, pričom sa stihol po parkovisku ešte dosť dlhý čas pohybovať, z čoho je možné urobiť záver, že vzhľadom na krátky čas jeho zotrvania v nákupnom centre (okolo 1,5 minúty) ťažko uveriť verzii o nejakom stretnutí. Navyše, obžalovaný vo výpovedi v prípravnom konaní na čl. 21 a potom aj v záverečnej reči uvádzal ako dôvod svojej prítomnosti stretnutie s pani z M., v prípravnom konaní vôbec neuvádzal stretnutie ani potýčku s nejakým p. N., ktorého nemenoval ani v záverečnej reči, až na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2020 prišiel svedok J., ktorý mal potvrdiť, že viezol p. N. na stretnutie s K.. Potom uvádzal, že sa s p. N. pobil pre dlhy, avšak verziu o bitke nič nepotvrzuje a sám obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že sa škrabol sám na tvári okuliarmi a pocítil krv. Z uvedeného vyplýva, že ani obžalovaný neuvádzal od počiatku rovnakú verziu udalosti a dôvodu svojej prítomnosti na parkovisku. Aj tvrdenie obžalovaného vo výpovedi z prípravného konania, že sa obzeral iba po čiernom Audi, je vyvrátené kamerovým záznamom, kde je evidentné, že predovšetkým chodil a pozoroval z bezprostrednej blízkosti auto poškodeného. Je tiež pravdou, že nebola presne špecifikovaná vec, ktorú mal v rukách, avšak zo záznamu sa dá usúdiť, že on predmetnú vec vyberal cez poškodené zadné sklo a je krajne nepravdepodobné, aby z auta poškodeného vyberal inú vec ako brašnu, ktorá poškodenému zmizla a aby to bol len uterák, ktorý podľa jeho tvrdení mal byť len prehodený cez zadné sklo. Záber z kamery evokuje jeho vniknutie cez zadné sklo do kufra poškodeného (rukou). Zároveň, ak by mal iba zámer sa stretnúť s nejakou pani, vyvstáva otázka, prečo by sa motal už predtým okolo auta poškodeného a nazeral niekoľkokrát, opakovane a po dlhšiu dobu cez zadné sklo, ako vyplýva z kamerového záznamu. Na kamerovom zázname navyše vidieť pohyb obžalovaného proti oknu, vidieť aj, že zrejme mal rukavice a že vynaložil silu na prekonanie okna (úsek 12.52h až 12.53h). Navyše, až v tomto čase sa spustil alarm, teda je nepravdepodobné, aby auto poškodeného bolo vykradnuté skôr a sklo rozbité skôr. Zároveň krajský súd opätovne zdôrazňuje, že bezprostredne po tom, čo sa spustil

alarm, obžalovaný prichádza k svojmu autu, nasadá do neho a pohýna sa, kde následne hneď po tom zastaví. Ak by na mieste v blízkosti auta poškodeného mala byť iná osoba, ktorá mala spáchať tento skutok, musela by byť v tomto krátkom časovom slede vo vzdialenosti do 2-3 metrov od obžalovaného, ktorý by ju musel evidovať. Ak skonštatujeme, že na aute evidentne odchádza obžalovaný, vychádzajúc z obsahu kamerového záznamu, nijaká iná osoba sa tam v blízkosti aut obžalovaného a poškodeného nenachádzala. Ak by touto osobou nebol obžalovaný, musel by byť bezprostredne v blízkosti osoby, ktorá skutok spáchala a v takomto prípade by to určite uvádzal na svoju obranu. Všetky tieto okolnosti tak spochybňujú obranu a verziu obžalovaného a aj krajský súd ju považuje za účelovú s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť.

Krajský súd považuje tiež za potrebné poukázať aj na návrh obhajcu na verejnom zasadnutí, aby sa senát krajského súdu oboznámil vizuálne s maketou brašny vyrobenej z kartónu, ktorá mala byť odcudzená poškodenému a ktorú maketu do spisu predložil ešte pred súdom prvého stupňa obžalovaný (nebol to návrh na doplnenie dokazovania) a to za účelom preukázania jej veľkosti a teda, že bola takej veľkosti, že ju nebolo možné vybrať cez otvor na rozbitom okne. Krajský súd nepovažoval za nevyhnutné túto doličnú vec, ktorá nebola spolu so spisom fyzicky predložená okresným súdom v rámci odvolacieho konania, zabezpečiť fyzicky a oboznámiť na verejnom zasadnutí. Vychádzal pritom z oboznámenej fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spise, kde nie je sporný a nenamietala to ani obhajoba, jej tvar a veľkosť. Aj poškodený E. V. vo svojej výpovedi túto vec opísal, pričom je potrebné konštatovať, že odcudzená brašna nebola z tvrdého, pevného materiálu, kartónu, z ktorého bola maketa, ale z mäkkého materiálu, textílie, ktorý sa mohol pôsobením sily poddať. V nadväznosti na uvedené krajský súd poukazuje na výpoveď poškodeného z č. I. 427, ktorý uviedol, že po príchode na parkovisko neskontroloval, či sa v aute nachádza brašna, keďže si na to v prvom momente nespomenul, pretože keď len letmo nazrel do kufra, tak roleta bola čiastočne zatiahnutá a na túto informáciu si spomenul až pri obede. Ďalej ešte dodal, že do kufra sa dalo nazrieť cez štrbinu, ktorá bola veľká asi 20 cm, pričom roleta nebola dotiahnutá do konca, bola tam medzera. Fotodokumentácia brašny je na č. I. 123, farebne na č. I. 291 a fotodokumentácia vozidla poškodeného sa nachádza na č. I. 53-56 ako súčasť obliadky miesta činu a z týchto všetkých skutočností krajský súd aj po vizuálnom vzhliadnutí fotografie zadnej časti vozidla (č. I. 54) konštatuje, že otvor na rozbitom zadnom skle vozidla poškodeného bol evidentne dostatočne veľký na to, aby cez neho bolo možné vybrať brašnu o rozmere 30x20x20cm, aj napriek tomu, že otvor nebol v prípravnom konaní exaktné premeraný, vychádzajúc z bežného rozmeru skla na zadných dverách vozidiel, pričom otvor v dôsledku rozbitého skla podľa fotodokumentácie odhadom zaberá takmer polovicu zadného skla, prakticky celú jeho strednú časť a má nepravidelný tvar. Z týchto skutočností je teda možné pri vizuálnom vyhodnotení dospieť k záveru, že bolo možné brašnu cez tento otvor odcudziť, pričom, ako už bolo konštatované, bola z mäkkšieho, poddajného materiálu, čo súčasne platí aj v prípade roletky na kufri auta, ktorá bola čiastočne odtiahnutá a cez ktorú bolo rovnako možné pri dostatočnom silovom pôsobení predmetnú brašnu vybrať.

Nelogickou sa javí aj obrana obžalovaného v tej časti, keď tvrdil, že auto muselo byť poškodené už skôr, pred jeho príchodom. Takáto obrana je spochybnená samotným kamerovým záznamom, ktorý krajský súd podrobne vyššie popísal a z ktorého je evidentné, že obžalovaný vynaložil úsilie k prekonaniu prekážky a rozbitiu skla, auto poškodeného si predtým dlhšiu dobu a opakovane prezeral, pričom sa sústredil najmä na pozeranie cez zadné sklo a v prípade, ak by bolo už v tom čase poškodené, nie je krajskému súdu zrejmé, prečo túto skutočnosť nenahlásil polícii, pokiaľ sám nemal v úmysle vykonať žiadnu protiprávnu aktivitu. Napokon, už skôr bolo uvedené, že alarm sa na vozidle nepochybne spustil až v čase, keď obžalovaný (teda osoba, ktorú krajský súd na základe vykonaného dokazovania stotožnil ako obžalovaného), použil proti zadnému sklu auta poškodeného silu (čo vyplýva z kamerového záznamu) a vytiahol nejaký predmet cez zadné sklo a následne nastúpil do svojho auta a odišiel.

K odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa jeho modus operandi je potrebné uviesť, že síce je pravdou, že typickou črtou jeho predošlých krádeží bolo vlámanie bez poškodenia vozidla. Nie je to však úplne pravdou vo všetkých prípadoch, keďže vo veci Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/104/2015 došlo k poškodeniu zámku auta, na ktorom vznikla aj škoda a to vo výške 53,57 eur. Na strane druhej, to, že v minulosti sa mu podarilo vykradnúť vozidlá bez ich poškodenia automaticky neznamená, že je vylúčené, aby sa dopustil krádeže, kde vozidlo poškodené bude. Nemožno však opomenúť ani samotný fakt jeho bohatej kriminálnej minulosti týkajúcej sa krádeží, čo síce samozrejme samo osebe nesvedčí o jeho vine v prejednávacom prípade, avšak dotvára určitým spôsobom mozaiku jeho častej a opakovanej trestnej činnosti a v prípade takejto kriminálnej minulosti je zvýšená pravdepodobnosť, že

spáchal druhovo rovnakú trestnú činnosť za situácie, že aj iné dôkazy o jej spáchaní svedčia. Z hľadiska doterajšieho spôsobu života krajský súd okrajom poukazuje aj na skutočnosti vyplývajúce z registra priestupkov, keď dňa 02.05.2016 sa dopustil priestupku spočívajúceho v tom, že pri vedení motorového vozidla neuposlúchol opakovane signál hliadky na zastavenie motorového vozidla, pred policajtmí unikál a následne musel byť prinútený zastaviť až vytlačením na okraj vozovky služobným vozidlom. V evidencii priestupkov má evidované ešte ďalšie 2 priestupky spáchané po skutku, z toho jeden sa týkal krádeže tovaru dňa 27.12.2019. Tieto skutočnosti súčasne vzal krajský súd do úvahy aj pri otázke ukladania trestu, v rámci hodnotenia osoby obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené je možné uzavrieť, že aj keď sú tu prítomné určité rozpory v niektorých výpovediach policajtov, vzhľadom na obsiahlosť vykonaného dokazovania, sú tu nepochybne dôkazy, ktoré bez zásadných pochybností vedú aj krajský súd k tomu, že bolo dostatočne preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, spáchal obžalovaný.

Čo sa týka právnej kvalifikácie, po novele Trestného zákona došlo aj k zmierneniu právnej kvalifikácie, pričom súd prvého stupňa uznal obžalovaného vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zákona. Obžalovaný skutok spáchal vlámaním, ktorým sa na účely Trestného zákona rozumie konanie, ktorým páchatel' vnikne do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľstou (§ 122 ods. 4 Tr. zákona) a napriek tomu, že bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký skutok odsúdený a to v skutku uvedeným rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/95/2016 zo dňa 27.03.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/26/2017 zo dňa 31.05.2017, právoplatným dňa 31.05.2017, ktorými mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a to za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona. Práve v tejto časti musel krajský súd upraviť skutkovú vetu oproti napadnutému rozsudku, kde bolo nesprávne uvedené, že bol odsúdený v posledných 24 mesiacoch za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/95/2016 zo dňa 27.3.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/26/17, právoplatným dňa 31.05.2017, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V právnej kvalifikácii bol navyše ods. 4 písm. b) ust. § 212 Tr. zákona a nebol mu uložený súhrnný trest vo výmere 5 rokov, ale 3 rokov.

Z dôvodu zrušenia výroku o vine musel krajský súd súčasne zrušiť aj výrok o treste a náhrade škody a aj v týchto častiach nanovo rozhodnúť.

Z hľadiska trestu, tento bol uložený súdom prvého stupňa správne, keďže za prečin krádeže v ods. 2 § 212 Tr. zákona účinného od 01.08.2019 sadzba v rozmedzí 6 mesiacov až 3 roky a tým, že u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť a bola zistená jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, teda že bol už za trestný čin odsúdený, čo znamená, že pri prevahe priťažujúcich okolností musela byť upravená trestná sadzba zvýšením jej dolnej hranice v súlade s ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona o 1/3, teda trest bolo možné ukladať v rozmedzí 16 mesiacov až 3 roky, pričom okresný súd uložil trest na spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, ktorý krajský súd považoval za zákonný a primeraný, preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rovnakej výmere, zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu, ale tiež hodnotenie osoby obžalovaného, ako aj možnosti jeho nápravy. Aj zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia bolo zo strany súdu prvého stupňa správne, keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu za úmyselný trestný čin, preto aj krajský súd ho postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň je potrebné uviesť, že v čase po spáchaní nášho skutku mal obžalovaný spáchať ďalší trestný čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Košice II pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, čiže prichádzalo by do úvahy uloženie súhrnného trestu, avšak mu v tejto veci bol uložený peňažný trest vo výmere 2000,- eur, ktorý zaplatil dňa 15.08.2019 a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. V takomto prípade neboli splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu (§ 42 ods. 3 Tr. zákona).

Takto uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, spolu so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, podľa názoru krajského súdu v dostatočnej miere zabezpečí účel trestu v súlade s ust. § 34 Tr. zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu

spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Pri ukladaní trestu krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Aj čo sa týka výroku o náhrade škody, krajský súd rozhodol v zhode s prvostupňovým súdom a uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 450,- eur, ktorá bola riadne a včas uplatnená a v tejto výške preukázaná odborným vyjadrením spoločnosti G. R. zo dňa 05.04.2018, pričom v uplatnenej prevyšujúcej časti odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škodu na civilný proces. Poškodená lízingová spoločnosť si náhradu škody neuplatnila, pričom výroky o náhrade škody samy osebe neboli odvolaním napadnuté.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.